

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové a ve věci

žalobce

Vodafone Czech Republic a.s., IČO: 25788001
se sídlem náměstí Junkových 2808/2, 155 00 Praha 5
zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Bajerem
se sídlem U Roháčových kasáren 155/10, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému

Český telekomunikační úřad
se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 27. 3. 2023, č. j. ČTÚ-401/2023-603,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Rozhodnutím ze dne 11. 11. 2022, č. j. ČTÚ-42 134/2022-636/II. (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), Český telekomunikační úřad (dále také „prvostupňový orgán“), shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 118 odst. 5 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, v rozhodném znění, tj. ve znění účinném od 1. 1. 2022 do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), kterého se žalobce dopustil tím, že:

„a) do 16. 9. 2022 neposkytl správnímu orgánu informace, údaje a podklady, které od něj byly vyžádány žádostí o informace, údaje a podklady (dále jen Žádost), č. j. ČTÚ-35 528/2022-636/III. vyř. – BěJ, která mu byla doručena dne 30. 8. 2022,

b) do 16. 9. 2022 neposkytl správnímu orgánu informace, údaje a podklady, které od něj byly vyžádány Žádostí, č. j. ČTÚ-39 315/2022-636/II. vyř. – ŠaL, která mu byla doručena dne 5. 9. 2022,

c) do 16. 9. 2022 neposkytl správnímu orgánu informace, údaje a podklady, které od něj byly vyžádány Žádostí, č. j. ČTÚ-39 150/2022-638/I. vyř. – ŠkJ, která mu byla doručena dne 5. 9. 2022,

d) do 20. 9. 2022 neposkytl správnímu orgánu informace, údaje a podklady, které od něj byly vyžádány Žádostí, č. j. ČTÚ-36 123/2022-637/IV vyř. – VeJ, která mu byla doručena dne 9. 9. 2022,

e) do 24. 9. 2022 neposkytl správnímu orgánu informace, údaje a podklady, které od něj byly vyžádány Žádostí, č. j. ČTÚ-40 539/2022-636/II. vyř. – ŠaL, která mu byla doručena dne 13. 9. 2022,

f) do 28. 9. 2022 neposkytl správnímu orgánu informace, údaje a podklady, které od něj byly vyžádány Žádostí, č. j. ČTÚ-37 665/2022-634/III. vyř. – MaM, která mu byla doručena dne 13. 9. 2022,

g) do 24. 9. 2022 neposkytl správnímu orgánu informace, údaje a podklady, které od něj byly vyžádány Žádostí, č. j. ČTÚ-40 319/2022-638/III. vyř. – PaJa, která mu byla doručena dne 14. 9. 2022,

h) do 28. 9. 2022 neposkytl správnímu orgánu informace, údaje a podklady, které od něj byly vyžádány Žádostí č. j. ČTÚ-37 663/2022-634/II. vyř. – MaM, která mu byla doručena dne 13. 9. 2022,

i) do 25. 9. 2022 neposkytl správnímu orgánu informace, údaje a podklady, které od něj byly vyžádány Žádostí, č. j. ČTÚ-37 547/2022-638/II. vyř. – KaS, která mu byla doručena dne 14. 9. 2022,

j) do 27. 9. 2022 neposkytl správnímu orgánu informace, údaje a podklady, které od něj byly vyžádány Žádostí, č. j. ČTÚ-40 715/2022-638/I. vyř. – PvJo, která mu byla doručena dne 16. 9. 2022,

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

čímž porušil § 115 zákona o elektronických komunikacích.“. Za to byla žalobci výrokem II. rozhodnutí prvostupňového orgánu podle § 118 odst. 26 písm. a) zákona o elektronických komunikacích uložena pokuta ve výši 500 000 Kč, a výrokem III. rozhodnutí prvostupňového orgánu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce s prvostupňovým rozhodnutím nesouhlasil, podal proti němu rozklad. Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „žalovaný“) změnil výrok II. prvostupňového rozhodnutí tak, že částku uložené pokuty ve výši „500 000 Kč“ snížil na částku „300 000 Kč“, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil, jelikož se ztotožnil jak se zjištěným skutkovým stavem věci, tak s jeho právním posouzením prvostupňovým správním orgánem. Oba správní orgány zastávaly shodný právní názor, že žalobce nepředložil informace, údaje nebo podklady vyžádané prvostupňovým orgánem podle § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Prvostupňový správní orgán konstatoval, že v období od 30. 8. 2022 do 16. 9. 2022 žalobce obdržel deset žádostí, ve kterých jej správní orgán žádal o poskytnutí údajů spočívajících v identifikaci volajících v souvislosti s podáními týkajícími se marketingového volání. Žalobce však jakékoliv požadované informace, údaje či podklady odmítl poskytnout.
3. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí doplnil, že v žádostech bylo poukázáno na možné porušení § 96 odst. 1 nebo 2 zákona o elektronických komunikacích anebo bylo zmíněno, že správní orgán na základě stížností prověřuje obtěžování účastníků nevyžádanými marketingovýmihovory. V některých případech byly k žádostem doloženy kopie těchto stížností. V žádostech byla vyličena podstata stížnosti, tj. kdy a z jakého telefonního čísla obdržel účastník obtěžující marketingový hovor, a s jakým obsahem. Proto správní orgán od žalobce žádal následující: a) potvrzení skutečnosti, že ve vyjmenovaných časech konkrétního dne v roce 2022 došlo k telefonickému kontaktu z vymezeného čísla (žalobce měl ideálně doložit záznam automatické ústředny); b) podrobnou identifikaci subjektu využívajícího vymezené číslo (alternativně měl žalobce doložit smluvní dokument k vymezenému číslu nebo identifikovat volajícího z vymezeného čísla). K výši pokuty žalovaný konstatoval, že má zohledňovat jak okolnosti případu (žalobce se dopustil až 10 dílčích útoků), tak účel žádostí, který se promítá do potřeby zajistit vynutitelnost zákazu obtěžující marketingové reklamy. Prvostupňový správní orgán měl ovšem při jejím stanovení navázat na rozhodovací praxi, aby byla zajištěna předvídatelnost rozhodování. Z této praxe vyplývá, že žalobce byl za daný typ přestupku (tj. za neposkytnutí informací vyžádaných dle § 115 zákona o elektronických komunikacích) pravomocně potrestán třikrát. Prvně v roce 2014, kdy mu byla příkazem uložena pokuta ve výši 2 000 Kč, dále v roce 2017, kdy mu za souběh přestupků byla uložena úhrnná pokuta ve výši 10 000 Kč (žalobce dodal požadované informace spočívající ve vyjádření se k podání spotřebitele až po vydání příkazu), a naposledy v roce 2020, kdy mu byla uložena pokuta ve výši 19 000 Kč (žalobce měl sdělit informace ke stížnosti, na žádost opět reagoval až po vydání příkazu). Žalovaný se proto rozhodl snížit výrokem II. uloženou pokutu z 500 000 Kč na 300 000 Kč, neboť tuto částku považoval za adekvátní povaze a závažnosti spáchaného přestupku.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného

4. **Žalobce** se v žalobě domáhal zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, neboť byl těmito rozhodnutími zkrácen na svých právech.
5. V rámci prvního žalobního bodu žalobce namítal neurčitost výrokové části správního rozhodnutí. Žalobce odkázal na § 68 odst. 2 a 3 správního řádu. Namítal, že z výrokové části rozhodnutí nevyplývá, že by si žalovaný u žalobce vyžádal předložení informací, údajů nebo podkladů podle § 115 zákona o elektronických komunikacích. Uvedl, že z výrokové části vyplývá pouze to, že žalobce „neposkytl správnímu orgánu informace, údaje a podklady, které od něj byly vyžádány žádostí o informace, údaje a podklady, aniž by takovou žádost žalovaný ve výrokové části rozhodnutí řádně kvalifikoval jako žádost žalovaného podanou právě na základě § 115 zákona o elektronických komunikacích. V odůvodnění napadeného rozhodnutí k tomu žalovaný uvedl, že popis skutku považuje za dostatečně určitý s tím, že skutečnost, že se jedná o žádosti podle § 115 zákona o elektronických komunikacích vyplývá ze samotné skutkové podstaty přestupku, která na takovou žádost odkazuje. S tímto závěrem však žalobce nesouhlasil, a uvedl, že žalovaný měl do výrokové části rozhodnutí výslovně uvést, že se jednalo o žádosti podle § 115 zákona o elektronických komunikacích.
6. V rámci druhého žalobního bodu žalobce namítal, že žádosti prvostupňového správního orgánu nesplňovaly požadavky § 115 zákona o elektronických komunikacích. Žalobce uvedl, že žádosti podle § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích musí splňovat několik zákonných podmínek, mezi které patří podmínka, že se jedná o informace, které jsou nezbytné k plnění činností, k nimž je podle zákona o elektronických komunikacích žalovaný příslušný. Nezbytnou součástí žádosti žalovaného je také odůvodnění včetně uvedení účelu, pro který žalovaný informace, údaje a podklady vyžaduje. V neposlední řadě, žalovaný není oprávněn vyžadovat více informací, než je přiměřené účelu, pro který jsou získávány. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že by snad měl z textu „mezi řádky“ každé žádosti dovozovat, za jakým účelem žalovaný předmětné informace požaduje. Žalobce rovněž namítal, že z žádné z žádostí není zřejmé, zda žalovaným požadované informace jsou skutečně nezbytné k plnění činností, k nimž je podle zákona o elektronických komunikacích žalovaný příslušný.
7. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal nezákonnost postupu žalovaného. Konkrétně namítal, že působnost žalovaného jej neopravňuje k tomu, aby mohl požadovat po žalobci informace, které není oprávněn žádat dle zákona o elektronických komunikacích. Uvedl, že právo vyžádat si identifikaci obtěžujícího nebo zlomyslného volání je upraveno v § 67 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, a opravňuje k takovému vyžádání odlišné subjekty od žalovaného. Žalobce měl za to, že postup žalovaného pro řešení stížností (podnětů od fyzických osob) je zákonem upraven v § 42 správního řádu (přijímání podnětů k zahájení řízení) s navazujícím postupem podle hlavy III. správního řádu. Dle žalobce tedy pokud žalovaný postupoval podle § 115 zákona o elektronických komunikacích, obcházel tímto právní předpis, který výslovně postup žalovaného ve věci stížnosti upravuje.
8. V rámci třetího žalobního bodu žalobce rovněž namítal, že žalovaný po žalobci v předmětných žádostech požadoval mimo jiné identifikaci volajícího, výpisy z ústředny a potvrzení o tom, že k telefonickému hovoru došlo, resp. že telefonický hovor byl spojen. Takové informace však nelze žalovanému poskytnout ani pokud by se jednalo o řádnou žádost žalovaného podle § 115 zákona o elektronických komunikacích. Jedná se totiž o skupinu tzv. provozních a lokalizačních údajů, na jejichž získání existuje specifický

zákonný postup uvedený v § 88 a násl. zákona o elektronických komunikacích. Informace požadované žalovaným v předmětných žádostech nebylo možné získat jiným způsobem než zpracováním provozních a lokalizačních údajů koncového uživatele služeb. Tyto údaje však lze dle žalobce poskytnout výhradně osobám dle § 97 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích nebo některé z těchto údajů přímo stěžovateli na identifikaci zlomyslné nebo obtěžující komunikace v souladu s § 67 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, případně „jinému podnikateli“ dle § 67 odst. 2 téhož zákona. Žalobce dodal, že od února 2023 žalovaný přepracoval (co do formulace požadovaných informací), odůvodnil a sjednotil text žádostí o podání informací, údajů a podkladů podle § 115 zákona o elektronických komunikacích. Žalobce zdůraznil, že žalovaný nově požaduje pouze informaci, kdo je účastníkem konkrétního telefonního čísla, a zda podle výpisu tel. hovorů bylo v konkrétní den a hodinu uskutečněno z tohoto telefonického čísla odchozí volání na jiné telefonické číslo. Žalovaný tak již nepožaduje identifikaci volajícího, výpisy z ústředny a ani potvrzení o tom, že k telefonickému hovoru došlo, resp. že telefonický hovor byl spojen.

9. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítal nepřezkoumatelnost části rozhodnutí týkající se uložené pokuty. Žalobce uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že žalobce spáchal pokračující přestupek, dále že byl žalobce opakovaně potrestán za neposkytnutí informací podle § 115 zákona o elektronických komunikacích v roce 2014 pokutou ve výši 2 000 Kč, v roce 2017 pokutou ve výši 10 000 Kč a v roce 2020 ve výši 19 000 Kč. Dále žalovaný dle žalobce uvedl, že tzv. velké trojce jsou za nepředložení informací dle § 115 zákona o elektronických komunikacích ukládány pokuty v rozsahu od 6 000 Kč do 11 000 Kč za nevyřízení jedné žádosti. Na základě toho pak žalovaný v řízení o rozkladu snížil uloženou pokutu. Z odůvodnění rozhodnutí však nevyplývá, zda se žalovaný v ostatním ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, např. kvalifikujícím jako přítěžující okolnost skutečnost, že „přestupek spáchal opakovaně“ ve smyslu § 40 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Žalobce namítal, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakých rozhodnutí žalovaný, pokud jde o výše uvedená data a částky, vycházel, a tedy ani, za jakých skutkových a právních okolností byla taková rozhodnutí žalovaným vydána. Žalobce rovněž namítal, že z odůvodnění rozhodnutí není ani zřejmé, z jakého důvodu dospěl žalovaný právě k pokutě ve výši 300 000 Kč, když jako maximální uloženou sankci u žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmiňuje pokutu ve výši 19 000 Kč z roku 2020, tj. pokutu uloženou žalobci před více než dvěma lety, a u tzv. velké trojky zmiňuje pokuty ve výši do 11 000 Kč. Žalobce namítal, že uložená pokuta je nejen nepřezkoumatelná, ale svojí výší neodpovídá ani povaze a závažnosti přestupku, ani represivnímu a preventivnímu účinku, který má pokuta plnit.
10. Žalobce navrhl, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
11. **Žalovaný** ve vyjádření ze dne 28. 6. 2023 s žalobou nesouhlasil a odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí. K první žalobní námitce uvedl, že samotná skutková podstata přestupku odkazuje na žádost dle § 115 zákona o elektronických komunikacích, tj. na porušení § 115 zákona. Skutkový děj (popis skutku) vystihuje znění výroku I. prvostupňového rozhodnutí, kde jsou pod písmeny a) až j) konkretizovány žádosti prvostupňového orgánu, na základě kterých byly od žalobce postupem dle § 115 zákona o elektronických komunikacích vyžádány informace. Současně se ve výroku I. uvádí, že

jelikož žalobce prvostupňovému orgánu neposkytl vyžádané informace, porušil tím § 115 zákona o elektronických komunikacích. Propojení jednotlivých žádostí s ustanovením § 115 zákona o elektronických komunikacích je dle žalovaného zcela evidentní.

12. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že v žalobou napadeném rozhodnutí bylo k této námitce žalobce uvedeno následující: *„Úřad v žádostech specifikoval, jaké informace (včetně podoby a rozsahu) po obviněném poptává (byť lze mít výhrady k nejednotě v užívaných formulacích), a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu v délce 10 nebo 14 kalendářních dnů (od doručení žádosti). Žádosti byly odůvodněny – bylo v nich buď výslovně uvedeno, že Úřad má za cíl prošetřit možné porušení § 96 odst. 1 nebo 2 zákona o elektronických komunikacích anebo bylo možné tento záměr dovodit z popisu situace v žádosti nastíněné (dle zmínky o tom, že Úřad na základě stížností účastníků prověřuje obtěžování nevyžádanými marketingovými hovory). Obviněný tuto skutečnost opomíjí, když poukazuje pouze na to, že se v žádostech hovoří i o účelu spočívajícím v „objektivním posouzení předmětné záležitosti“. S ohledem na stanovený účel je možné konstatovat, že šlo o informace k dosažení tohoto účelu přiměřené (jak povahou, tak rozsahem).“* Žalovaný uvedl, že byla vypořádána i námitka žalobce, spočívající v tom, že některé z žádostí odkazovaly na § 115 odst. 5 písm. j) zákona o elektronických komunikacích, který se týká *„řešení sporů, zejména sporů o přístupu a sporů ve věcech vyúčtování ceny za poskytnutou službu“*. To, za jakým účelem žalovaný předmětné informace požaduje, tudíž není třeba dovozovat „mezi řádky“, jak se žalobce domnívá. Žalovaný uzavřel, že je-li účel žádosti stanoven a požadované informace jsou přiměřené jeho dosažení, jsou požadavky zákona naplněny. Žalovaný dodal, že prvostupňový správní orgán musí mít vědomost o tom, kdo je z přestupku podezřelý, k tomu je nezbytné zjistit totožnost takové osoby. Znemožnění takového zjištění brání prvostupňovému správnímu orgánu rozhodnout ve věci případného přestupku, a vede tak ke ztrátě nástroje na potírání porušení zákazu uvedeného v § 96 odst. 1 a 2 zákona o elektronických komunikacích.
13. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vysvětlil opodstatněnost postupu dle § 115 zákona o elektronických komunikacích. Žalobcův poukaz na § 42 správního řádu žalovaný považuje za zcela účelový, vedený snahou o uložení pořádkové pokuty v zanedbatelné výši. Postup dle § 115 zákona o elektronických komunikacích není v posuzovaném případě v konkurenci s ustanoveními § 67 a § 97 odst. 3 téhož zákona. Žalovaný uvedl, že z žaloby ani není patrné, proč údajné přeformulování žádostí umožňuje žalobci, aby jim vyhověl, když žalobce od počátku napadá samotný proces vyžádání informací postupem dle § 115 zákona o elektronických komunikacích. Žádost o identifikaci volajícího (či subjektu využívajícího vymezené číslo nebo o doložení smluvního dokumentu k číslu) a o potvrzení, že v určeném čase konkrétního dne došlo k telefonickému kontaktu, se od požadavku na *„informaci, kdo je účastníkem konkrétního tel. čísla, a zda podle výpisu tel. hovorů bylo v konkrétní den a hodinu skutečně z tohoto tel. číslo odchozí volání na jiné tel. číslo“* zásadně neliší. Co se týče záznamů automatické ústředny, ty nebylo nezbytné doložit (viz použití slov *„ideálně doložit“*). Z jednotných reakcí žalobce na zaslané žádosti je tak dle žalovaného zřejmé, že zaujal jasně odmítavé stanovisko k jakékoliv aktivitě v předmětné záležitosti.
14. K námitce týkající se výše uložené pokuty žalovaný uvedl, že tato vychází ze zákonem stanovené sazby a je výsledkem správního uvážení, které žalovaný považuje za plně přezkoumatelné. V odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo předně poznamenáno, že *„výše pokuty ukládané v posuzovaném případě má zohledňovat okolnosti případu (obviněný se dopustil až 10 dílčích útoků) a účel žádostí, který se promítá do potřeby zajistit vynutitelnost*

zákazu obtěžující marketingové reklamy (resp. obdobného způsobu nabídky zboží nebo služeb).“ Po zohlednění rozhodovací praxe správního orgánu ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu a za účelem zajištění předvídatelnosti rozhodování žalovaný dospěl k závěru, že pokuta ve výši 500 000 Kč není adekvátní. Nově bylo také přihlédnuto k již pravomocným rozhodnutím, kterými byl žalobce potrestán za neposkytnutí informací vyžádaných dle § 115 zákona o elektronických komunikacích. V kontextu pokuty ve výši 19 000 Kč uložené žalobci v roce 2020 za již třetí porušení § 115 zákona o elektronických komunikacích, a to v případě jedné žádosti, je pokuta ve výši 300 000 Kč za porušení téhož ustanovení u deseti žádostí, s přihlédnutím k jejich účelu, dle žalovaného přiměřená. Žalovaný uvedl, že v posuzovaném případě má z hlediska určení výše pokuty zásadní roli význam žádostí (správní orgán má za cíl prosazovat zájmy koncových uživatelů a chránit je), rozsah protiprávního jednání a recidiva žalobce.

III.

Posouzení žaloby

15. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
16. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť s tímto postupem účastníci souhlasili. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť soud shledal, že veškeré listiny potřebné pro posouzení a rozhodnutí věci jsou součástí správního spisu, jímž se dokazování neprovádí a žalobce nenavrhoval provést důkaz jinými než v doloženém správním spise obsaženými listinami; kromě navrženého textu žádosti žalovaného dle § 115 zákona o elektronických komunikacích používaného v roce 2023, tj. v následujícím časovém období. Tato žádost se tudíž nevztahovala k rozhodnému období v dané věci, nýbrž měla ilustrovat formulační posun žalovaného, co do určitosti jeho žádostí, zasílaných žalobci; provedení tohoto důkazu, který je nad to oběma stranám sporu dobře znám, by tak bylo dle soudu zcela nadbytečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117).
17. Žaloba není důvodná.
18. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
19. Podle § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích: *„Povinná osoba poskytne Úřadu na jeho žádost a v jím stanovené přiměřené lhůtě, podobě a rozsahu úplné a pravdivé informace včetně finančních a údaje a podklady, které jsou nezbytné k plnění činností, k nimž je podle tohoto zákona Úřad příslušný. Součástí žádosti Úřadu je odůvodnění včetně uvedení účelu, pro který Úřad informace, údaje a podklady vyžaduje. Úřad nevyžaduje více informací, než je přiměřené účelu, pro který jsou získávány. Nepostačují-li informace poskytnuté povinnou osobou k tomu, aby mohly Úřad, příslušné orgány veřejné moci a Sdružení BEREK vykonávat své povinnosti v oblasti regulace podle právních předpisů nebo práva Evropské unie, mohou být o tyto informace požádány Úřadem jiné příslušné osoby působící v odvětví elektronických komunikací nebo v odvětví, jež s odvětvím elektronických komunikací úzce souvisí. Pro účely poskytnutí informací pro účely zeměpisného mapování podle § 115a může Úřad požádat o informace i orgán veřejné moci.“*;

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

20. Podle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích: „Právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že nepředloží informace, údaje nebo podklady vyžádané Úřadem podle § 115“;
21. Podle § 118 odst. 26 písm. a) zákona o elektronických komunikacích: „Za přestupek lze uložit pokutu do 5 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. n) až r), odstavce 2 písm. f), odstavce 3 písm. b), odstavce 5 písm. a) a b), odstavce 12 písm. q) a r), odstavce 15 písm. d), podle odstavce 25 nebo odstavce 23 písm. e)“;
22. Podle § 96 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích: „Je zakázáno prostřednictvím sítí nebo služeb elektronických komunikací nabízet marketingovou reklamu nebo jiný obdobný způsob nabídky zboží nebo služeb účastníkům nebo uživatelům, kteří ve veřejném seznamu podle § 95 odst. 1 písm. b) nebo § 95 odst. 2 neuvedli, že si přejí být kontaktováni za účelem marketingu.“, podle odst. 2 téhož ustanovení: „Je zakázáno využívat účastnické seznamy podle § 95, síť nebo službu elektronických komunikací pro účely přímého marketingu prostřednictvím automatických systémů volání bez lidské účasti (automatická volací zařízení), faksimilních přístrojů nebo elektronické pošty, nedal-li k tomu dotčený účastník nebo uživatel předem souhlas.“;
23. Podle § 118 odst. 1 písm. j) zákona o elektronických komunikacích: „Právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že prostřednictvím sítí nebo služeb elektronických komunikací obtěžuje marketingovou reklamou nebo jiným obdobným způsobem nabídky zboží nebo služeb“;
24. Podle § 118 odst. 26 písm. a) zákona o elektronických komunikacích: „Za přestupek lze uložit pokutu do 50 000 000 Kč nebo do výše 10 % z čistého obrátu pachatele přestupku dosaženého za poslední ukončené účetní období, podle toho, která z těchto hodnot je vyšší, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) až l), odstavce 2 písm. a) a b), odstavce 4, odstavce 6, odstavce 7, odstavce 8 písm. a) až c), odstavce 9, odstavce 10 písm. a) až i), odstavce 11, odstavce 12 písm. a) až d), odstavce 13 písm. a) až e), odstavce 14 písm. a) až g), odstavce 15 písm. b), j) a k), nebo podle odstavce 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23 písm. a) nebo odstavce 24.“;
25. Podle § 97 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích: „Právnická nebo fyzická osoba zajišťující veřejnou komunikační síť nebo poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací je povinna uchovávat po dobu 6 měsíců provozní a lokalizační údaje, které jsou vytvářeny nebo zpracovávány při zajišťování jejích veřejných komunikačních sítí a při poskytování jejích veřejně dostupných služeb elektronických komunikací. Provozní a lokalizační údaje týkající se neúspěšných pokusů o volání je právnická nebo fyzická osoba zajišťující veřejnou komunikační síť nebo poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací povinna uchovávat pouze tehdy, jsou-li tyto údaje vytvářeny nebo zpracovávány a zároveň uchovávány nebo zaznamenávány. Současně je tato právnická nebo fyzická osoba povinna zajistit, aby při plnění povinnosti podle věty první a druhé nebyl uchováván obsah zpráv a takto uchovávaný dále předáván. Právnická nebo fyzická osoba, která provozní a lokalizační údaje uchovává, je na požádání povinna je bezodkladně poskytnout a) orgánům činným v trestním řízení pro účely a při splnění podmínek stanovených zvláštním právním předpisem, b) Policii České republiky pro účely zahájeného pátrání po konkrétní hledané nebo pohřešované osobě, zjištění totožnosti osoby neznámé totožnosti nebo totožnosti nalezené mrtvoly, předcházení nebo odhalování konkrétních hrozeb v oblasti terorismu nebo prověřování chráněné osoby a při splnění podmínek stanovených zvláštním právním předpisem, c) Bezpečnostní informační službě pro účely a při splnění podmínek stanovených zvláštním

právním předpisem, d) Vojenskému zpravodajství pro účely a při splnění podmínek stanovených zvláštním právním předpisem, e) České národní bance pro účely a při splnění podmínek stanovených zvláštním právním předpisem. Po uplynutí doby podle věty první je právnická nebo fyzická osoba, která provozní a lokalizační údaje uchovává, povinná je zlikvidovat, pokud nebyly poskytnuty orgánům oprávněným k jejich využívání podle zvláštního právního předpisu, nebyl vydán příkaz k jejich uchování podle zvláštního právního předpisu nebo pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 90)“.

26. Žalobce předně namítal neurčitost výrokové části správního rozhodnutí. Žalobce odkázal na § 68 odst. 2 a 3 správního řádu. Namítal, že z výrokové části rozhodnutí nevyplývá, že by si žalovaný u žalobce vyžádal předložení informací, údajů nebo podkladů podle § 115 zákona o elektronických komunikacích. Dle žalobce měl žalovaný do výrokové části rozhodnutí výslovně uvést, že se jednalo o žádosti podle § 115 zákona o elektronických komunikacích. Soud v této souvislosti připomíná, že výrokem I. prvostupňového rozhodnutí byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích, kterého se dopustil tím, že: „a) do 16. 9. 2022 neposkytl správnímu orgánu informace, údaje a podklady, které od něj byly vyžádány žádostí o informace, údaje a podklady (dále jen Žádost) č.j. ČTÚ-35 528/2022-636/III. vyř. – BěJ, která mu byla doručena dne 30. 8. 2022 ... j) do 27. 9. 2022 neposkytl správnímu orgánu informace, údaje a podklady, které od něj byly vyžádány Žádostí, č. j. ČTÚ-40 715/2022-638/I. vyř. – PwJo, která mu byla doručena dne 16. 9. 2022, čímž porušil § 115 zákona o elektronických komunikacích.“ Soud konstatuje, že ve výroku rozhodnutí je dostatečně konkrétním a určitým způsobem vymezeno řešení otázky, která je předmětem řízení, a rovněž jsou ve výroku uvedena veškerá dotčená zákonná ustanovení, podle nichž bylo ve věci rozhodováno, a to zcela v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu. Z výroku prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že žalobce se dopustil přestupku tím, že neposkytl správnímu orgánu informace, údaje a podklady, které od něj byly vyžádány žádostmi specifikovanými pod písmeny a) až j), a že neposkytnutím informací, údajů a podkladů žalobce porušil § 115 zákona o elektronických komunikacích (jednotlivé žádosti přitom byly ve výroku vždy řádně vyspecifikovány datem vydání a číslem jednacím). Taktéž z výroku bez jakýchkoli pochybností vyplývá, že porušením povinnosti poskytnout informace, údaje a podklady podle § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích. Rozhodující v daném případě je, že správní orgán v popisné části zjištěných závadných jednání ve výroku uvedl veškerá zákonná ustanovení, podle nichž bylo rozhodnuto, tedy nejen § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích, nýbrž i § 115 zákona o elektronických komunikacích. Skutečnost, že za slovním spojením „žádostí o informace, údaje a podklady“ obsaženým pod písmeny a) až j) ve výroku není vždy uvedeno zákonné ustanovení § 115 zákona o elektronických komunikacích, nemá na určitost výroku žádný vliv, neboť jednak je z něj již z logiky věci zřejmé, že se jedná o žádosti o informace, údaje a podklady podle § 115 zákona o elektronických komunikacích, a za druhé správní orgán neopomněl porušení § 115 zákona o elektronických komunikacích ve výroku rozhodnutí uvést, byť toto učinil až na jeho závěr. Soud rovněž shledal, že předmět řízení ve výroku rozhodnutí je vymezen jasným a konkrétním způsobem tak, že sankcionované jednání nelze zaměnit s jednáním jiným. Námitky žalobce o neurčitosti výrokové části rozhodnutí tak soud shledal nedůvodnými.
27. V dalším žalobním bodě žalobce namítal, že žádosti žalovaného nesplňovaly požadavky § 115 zákona o elektronických komunikacích. Žalobce namítal, že všechny žádosti obsahují,

pokud jde o odůvodnění včetně uvedení účelu žádosti, následující text: „*Uvedené informace a podklady Úřad vyžaduje za účelem objektivního posouzení předmětné záležitosti.*“ To však dle žalobce nelze považovat za řádné odůvodnění včetně uvedení účelu ve smyslu § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Žalobce předestřel, že z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že by měl „mezi řádky“ z každé žádosti dovozovat, za jakým účelem žalovaný předmětné informace požaduje. Žalobce v žalobě uvedl, že se jednalo o 10 žádostí o podání informací, údajů a podkladů, kterými žalovaný s odkazem na § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích požadoval po žalobci, v návaznosti na stížnosti stěžovatelů, informace k identifikaci obtěžujících nebo zlomyslných volání takto: „*a) Žádost žalovaného ze dne 29. 8. 2022, č. j. ČTÚ-35 528/2022-636/III. vyř. – BěJ, podle § 115 odst. 1 a odst. 5 písm. j) ZoEK, v návaznosti na stížnost fyzické osoby deklarující, že je odlišná od účastníka, stěžující si na marketingové hovory. Jedná se o žádost o identifikaci volajícího z konkrétně uvedených tel. čísel se specifikovanými daty a hodinami volání...*“ Dle názoru soudu žádosti žalovaného dle § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích obsahují uvedení účelu, pro který správní orgán informace, údaje a podklady vyžadoval. Mezi žalobcem a žalovaným není sporné, že ze všech žádostí je zřejmé, že se jedná o žádosti vyžádané v návaznosti na stížnosti fyzických osob stěžujících si na marketingové hovory, a že se jedná o žádosti o identifikaci volajícího z konkrétních telefonních čísel se specifikovanými daty a hodinami volání. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného uvedeným v žalobou napadeném rozhodnutí (viz strana 6 žalobou napadeného rozhodnutí) že: „*Žádosti byly odůvodněny – bylo v nich buď výslovně uvedeno, že Úřad má za cíl prošetřit možné porušení § 96 odst. 1 nebo 2 zákona o elektronických komunikacích anebo bylo možné tento záměr dovodit z popisu situace v žádosti nastíněné (dle zmínky o tom, že Úřad na základě stížností účastníků prověřuje obtěžování nevyžádanými marketingovými hovory).*“ Ze žádosti je zřejmé, že účelem je identifikace volajícího z konkrétně uvedených telefonních čísel, a že žádosti byly vydány v návaznosti na stížnosti fyzických osob stěžujících si na marketingové hovory. Soud tak nevěšel na námitku žalobce, že v předmětných žádostech chybí uvedení účelu ve smyslu § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, ani že žalobce musel tento účel dovozovat „mezi řádky“ každé žádosti.

28. Co se týče námítka žalobce, že z žádosti není zřejmé, zda žalovaným požadované informace jsou skutečně nezbytné k plnění činností, k nimž je podle zákona o elektronických komunikacích žalovaný příslušný, konstatuje soud následující. Správní orgán dle § 108 odst. 1 písm. n) zákona o elektronických komunikacích *ukládá, vybírá a vymáhá pokuty za porušení povinností*. V působnosti správního orgánu je dle § 108 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích i vymáhání povinností uvedených v tomto zákoně. Zákon o elektronických komunikacích v § 96 odst. 1 stanoví zákaz prostřednictvím sítí nebo služeb elektronických komunikací nabízet marketingovou reklamu nebo jiný obdobný způsob nabídky zboží nebo služeb. Porušení této povinnosti, resp. zákazu je pak přestupkem dle § 118 odst. 1 písm. j) zákona o elektronických komunikacích. Zákon o elektronických komunikacích rovněž stanoví povinnost dle § 115 odst. 1 poskytnout správnímu orgánu: „*na jeho žádost a v jím stanovené přiměřené lhůtě, podobě a rozsahu úplné a pravdivé informace včetně finančních a údaje a podklady, které jsou nezbytné k plnění činností, k nimž je podle tohoto zákona Úřad příslušný*“. Vynutitelnost povinnosti poskytnout potřebné informace, údaje a podklady je nezbytná k plnění činností, k nimž je správní orgán příslušný, a to dohledu nad splněním povinností stanovených zákonem o elektronických komunikacích, tj. mimo jiné i povinnosti zdržet se nabízení marketingové reklamy nebo obdobného způsobu nabídky zboží nebo služeb ve smyslu § 96 odst. 1

zákona o elektronických komunikacích. Dle názoru soudu tak není pochyb, že předmětné požadované informace, údaje a podklady byly nezbytné k plnění činností, k nimž je podle zákona o elektronických komunikacích Český telekomunikační úřad příslušný.

29. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal nezákonnost postupu žalovaného. Žalobce namítal, že působnost žalovaného ho neoprávnňuje k tomu, aby mohl požadovat po žalobci informace, které není oprávněn dle zákona o elektronických komunikacích požadovat. K této námitce soud, jak již shora podrobně uvedeno, toliko opakuje, že vynutitelnost povinnosti poskytnout potřebné informace, údaje a podklady je nezbytná k plnění činností, k nimž je správní orgán příslušný, a to mimo jiné i vymáhání povinnosti zdržet se nabízení marketingové reklamy nebo obdobného způsobu nabídky zboží nebo služeb ve smyslu § 96 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Samotné oprávnění správního orgánu požadovat úplné a pravdivé informace, údaje a podklady vyplývá z § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Soud tedy nepochybuje o tom, že požadované informace byly nezbytné k plnění činností, k nimž byl a je podle zákona správní orgán příslušný.
30. Žalobce v této souvislosti namítal, že právo vyžádat si identifikaci obtěžujícího nebo zlomyslného volání je upraveno v § 67 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, a opravňuje k takovému vyžádání odlišné subjekty od žalovaného. Soud konstatuje, že dle § 67 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích: *„Podnikatel poskytující veřejně dostupnou interpersonální komunikační službu založenou na číslech je povinen na žádost a na náklady svého účastníka zajistit službu identifikace účastnického čísla, ze kterého byla uskutečněna zlomyslná nebo obtěžující komunikace, a to zpětně u konkrétní komunikace, kterou účastník označí jako zlomyslnou nebo obtěžující, nejpozději však do 2 měsíců ode dne uskutečnění takové komunikace.“* (pozn. potvrzení provedeno soudem). Z § 67 odst. 1 tak vyplývá povinnost podnikatele poskytujícího veřejně dostupnou komunikační službu na žádost a na náklady svého účastníka zajistit identifikaci čísla, z kterého byla uskutečněna zlomyslná nebo obtěžující komunikace. Z žádného zákonného ustanovení naopak nevyplyvá, že k vyžádání identifikace telefonního čísla je oprávněná toliko osoba dle § 67 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, tj. fyzická osoba stěžující si na obtěžující komunikaci. Povinnost podnikatele poskytnout účastníkovi využívajícímu komunikační službu identifikaci telefonního čísla dle § 67 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích nevylučuje povinnost podnikatele, resp. povinné osoby poskytnout na žádost správního orgánu informace, údaje a podklady dle § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, uvedeným v napadeném rozhodnutí u této námítky (viz strany 7 až 9 žalobou napadeného rozhodnutí), že: *„Zájem účastníka plynoucí z § 67 cit. zákona se nekryje se zájmem Úřadu postihovat zakázána jednání, v nichž je spatřován přestupek. Zájem Úřadu zjistit podezřelého z přestupku se přirozeně bude realizovat jiným instrumentem než na základě ustanovení § 67 (tj. nikoliv tak, že by byl podmíněn aktivitou dotčené osoby a jejími finančními možnostmi).“*
31. Výše uvedené se obdobně týká i námítky žalobce, že tzv. provozní a lokalizační údaje lze poskytnout výhradně osobám dle § 97 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích. Povinnost podnikatele zajišťujícího veřejnou komunikační síť poskytnout tzv. provozní a lokalizační náklady na vyžádání osobám vyjmenovaným v § 97 odst. 3 písm. a) až e) zákona o elektronických komunikacích (tj. orgánům činným v trestním řízení, Policii České republiky nebo Bezpečnostní informační službě), nevylučuje povinnost povinné

osoby poskytnout Českému telekomunikačnímu úřadu na jeho žádost informace, údaje a podklady dle § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

32. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že od února 2023 žalovaný přepracoval, co do formulace požadavků, text žádostí, kdy nově požaduje pouze informace, kdo je účastníkem konkrétního telefonního čísla, a zda podle výpisu hovorů bylo v konkrétní den a hodinu uskutečněno z tohoto telefonního čísla volání na jiné telefonní číslo. Žalovaný tak již nepožaduje identifikaci volajícího, výpisy z ústředny a ani potvrzení o tom, zda hovor byl spojen. Soud odkazuje na bod 16. tohoto rozsudku, kde se vypořádal s návrhem žalobce na doplnění dokazování touto žádostí; nad to dodává, že žalobce sporoval toliko slovní přeformulování (obsahově totožného) požadavku na předložení informací, údajů a podkladů dle § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Přičemž zde není pochyb o tom, že podstatou žádosti žalovaného, ať už žalobce žádal o identifikaci volajícího či o „*informaci, kdo je účastníkem konkrétního telefonního čísla*“, zůstává zjištění, kdo (jaká fyzická či právnická osoba) byla účastníkem telefonického hovoru uskutečněného v konkrétní den a hodinu.
33. Žalobce měl dále za to, že postupoval-li žalovaný podle § 115 zákona o elektronických komunikacích, obcházel tím § 42 správního řádu hlavu III. správního řádu. S tímto soud nesouhlasí, jelikož § 115 zákona o elektronických komunikacích a § 42 správního řádu nejsou ve vzájemném rozporu, když postupu dle § 115 zákona o elektronických komunikacích může předcházet postup dle § 42 správního řádu. Přičemž zákon o elektronických komunikacích stanoví jednak povinnost zdržet se prostřednictvím sítí nebo služeb elektronických komunikací nabízení marketingové reklamy, a rovněž tak povinnost poskytnout informace, údaje a podklady, které jsou nezbytné k plnění činností, k nimž je podle tohoto zákona správní orgán příslušný, tj. mimo jiné i k vymáhání povinnosti zdržet se marketingové reklamy či marketingových volání prostřednictvím automatických systémů volání bez lidské účasti. Soud konstatuje, že postup správního orgánu, který po žalobci požadoval informace dle § 115 zákona o elektronických komunikacích, a pro nesplnění této povinnosti shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích, zcela odpovídá postupu předvídanému zákonem o elektronických komunikacích, jež má povinné osoby donutit k poskytnutí součinnosti, mimo jiné i při vymáhání povinnosti dle § 96 odst. 1 a 2 zákona o elektronických komunikacích. Námitky žalobce uvedené ve třetím žalobním bodě k postupu správního orgánu tak soud shledal opět nedůvodnými.
34. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítal, že část rozhodnutí týkající se uložené pokuty je nepřezkoumatelná, a že uložená pokuta svou výší neodpovídá povaze a závažnosti přestupku. Soud konstatuje, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí korigoval úvahu prvostupňového správního orgánu uvedenou v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, že se jedná o opakované spáchání přestupku, prvostupňový správní orgán tuto skutečnost hodnotil jako přítěžující okolnost. Žalovaný však v žalobou napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že se jedná o pokračující přestupek. Žalovaný na stranách 13 až 16 napadeného rozhodnutí vyjmenoval podmínky, jež musí být naplněny pro závěr o pokračujícím přestupku, soud na tuto část napadeného rozhodnutí pro stručnost odkazuje a s posouzením přestupku jako pokračujícím se ztotožňuje. Žalovaný dále shrnul, že: „*Podle § 38 písm. g) zákona o přestupcích je povaha a závažnost přestupku dána i počtem jednotlivých dílčích útoků, které tvoří pokračování v přestupku (v tomto případě bylo těchto útoků deset). I když tedy v posuzovaném případě nelze shledat přítěžující okolnost v tom, že by*

došlo k opakovanému spáchání přestupku, počet dílčích útoků je třeba vzít v potaz při hodnocení povahy a závažnosti přestupku, přičemž z logiky věci vyplývá, že čím víc dílčích útoků, tím je posuzovaný přestupek (co do svého dopadu) závažnější. Správní orgán II. stupně na rozdíl od prvostupňového orgánu nepovažuje za odpovídající hodnotit, že obviněný neposkytl součinnost v délce osmnácti dnů, neboť se nejedná o faktor s tímto přestupkem související, natož rozhodný (odmítnutí poskytnout součinnost je třeba vnímat jako jednorázový akt).“. S ohledem na výše uvedené, není důvodná námitka žalobce, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, zda se žalovaný v ostatním ztotožnil s odůvodněním prvostupňového správního orgánu, např. kvalifikujícím jako přitěžující okolnost, že přestupek byl spáchán opakovaně. Z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalovaný tento názor prvostupňového správního orgánu odmítl, když přestupek posoudil jako pokračující, což i pečlivě vysvětlil a zároveň konstatoval, že závažnost přestupku spatřuje i ve poměrně vysokém počtu dílčích útoků, kterých v daném případě bylo 10.

35. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k výši uložené pokuty shrnul: „Výše pokuty ukládané v posuzovaném případě má zohledňovat okolnosti případu (obviněný se dopustil až 10 dílčích útoků) a účel žádostí, který se promítá do potřeby zajistit vynutitelnost zákazu obtěžující marketingové reklamy (resp. obdobného způsobu nabídky zboží nebo služeb). Prvostupňový orgán měl ovšem při jejím stanovení navázat na rozhodovací praxi Úřadu, aby byla zajištěna předvídatelnost rozhodování (i co se týče stanovování výše pokut). Z této praxe totiž vyplývá, že obviněný byl za daný typ přestupku (tj. za neposkytnutí informací vyžádaných dle § 115 zákona o elektronických komunikacích) pravomocně potrestán třikrát. Prvně v roce 2014, kdy mu byla příkazem uložena pokuta ve výši 2 000 Kč (obviněný nedodal informace k podání stěžovatelky), dále v roce 2017, kdy mu za souběh přestupků byla uložena úhrnná pokuta ve výši 10 000 Kč (obviněný dodal požadované informace spočítávající ve vyjádření se k podání spotřebitele až po vydání příkazu), a naposledy v roce 2020, kdy mu byla uložena pokuta ve výši 19 000 Kč (obviněný měl sdělit informace ke stížnosti, na žádost však reagoval až po vydání příkazu).“ Žalobce v této souvislosti namítal, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakých rozhodnutí, pokud jde o výše uvedená data a částky, žalovaný vycházel, a ani za jakých skutkových a právních okolností byla taková rozhodnutí žalovaným vydána. Soud k této námitce konstatuje, že žalovaným v žalobou napadeným rozhodnutím (viz strany 15 až 16) zmíněné výše pokut, jež byly žalobci za daný typ přestupku v minulosti uloženy, byly zohledněny zcela v souladu s požadavkem zajistit předvídatelnost rozhodování, i co se týče výše pokut. Žalovaný prvostupňovému správnímu orgánu vytкнуł, že měl při stanovení výše pokuty navázat na rozhodovací praxi, přičemž výši pokuty (po přihlédnutí ke dříve uloženým pokutám) snížil ve prospěch žalobce. Žalobce ani nenamítal, že by částky, tj. výše pokut neodpovídaly, ani že by v minulosti pravomocně potrestán nebyl. Nad to s ohledem na skutečnost, že se jedná o rozhodnutí týkající se téhož žalobce, musí být již z logiky věci žalobci jasné, o jaká konkrétní rozhodnutí se jedná; navíc tato odkazovaná rozhodnutí byla v žalobou napadeném rozhodnutí v obecné rovině konkretizována; v dané věci tak nebylo nutné dotčená rozhodnutí blíže pro žalobce v žalobou napadeném rozhodnutí specifikovat (datem, číslem jednacím atp.), neboť je s nimi zajisté velmi dobře obeznámen, byť soud uznává, že by takováto specifikace byla vhodná. Rozhodující dle soudu je, že žalovaný vzal v úvahu pouze výši pokut uložených žalobci za stejný přestupek, tj. za porušení povinnosti poskytnout informace vyžádané na základě § 115 zákona o elektronických komunikacích, což z textu žalobou napadeného rozhodnutí zřetelně vyplývá.

36. Konečně žalobce namítal, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není ani zřejmé, z jakého důvodu dospěl žalovaný právě k pokutě ve výši 300 000 Kč, když jako maximální uloženou sankci u žalobce zmiňuje pokutu ve výši 19 000 Kč z roku 2020, tj. pokutu uloženou žalobci před více než dvěma lety, a u tzv. velké trojky zmiňuje pokuty ve výši do 11 000 Kč. Soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný přihlédl nejen k výši pokut dříve uložených žalobci, nýbrž i k počtu dílčích útoků v posuzované věci. Soud zdůrazňuje, že v daném případě žalobce odmítl poskytnout informace vyžádané na základě 10 žádostí správního orgánu, jež byly vydány na základě 10 podnětů či stížností na marketingová volání. Žalovaný dále konstatoval, že účel žádostí se promítá do potřeby zajistit vynutitelnost zákazu obtěžující marketingové reklamy. Soud na tomto místě rovněž dodává, že v daném případě zákonodárce delikttní jednání postihuje následujícím rozmezím pokuty – od 0 Kč do 5 000 000 Kč. V tomto rozmezí se správní orgány pohybovaly a meze správního uvážení ohledně výše uložené pokuty nepřekročily. Žalobci byla uložena pokuta při samé spodní hranici uvedené zákonné sazby 300 000 Kč. Soud proto neshledal důvodnou námitku, že uložená pokuta je nepřiměřeně přísná a neodpovídá povaze a závažnosti přestupku.
37. Soud shrnuje, že neshledal důvodnými ani námitky ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v části týkající se výše pokuty. V posuzované věci žalovaný při ukládání sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria a přihlédl ke všem ve věci relevantním okolnostem. Soud v této souvislosti připomíná, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Žalobou napadené rozhodnutí není v rozporu s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky NSS č. j. 9 As 66/2009-46, 7 Afs 1/2010-53 a 9 As 71/2008-109).
38. Soud nad rámec uvedeného dodává, že podle ustálené judikatury jak správních soudů, tak Ústavního soudu, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Dle Ústavního soudu „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ [nález sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009 (N 26/52 SbNU 247)]. Městský soud ve světle citované judikatury v dané věci postupoval, neboť vypořádal podstatu žalobních námitek a nestíhá jej tudíž povinnost reagovat i na všechny další dílčí námitky vznesené žalobcem.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. Lze tak uzavřít, že žaloba není důvodná, jelikož napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. Výroky o nákladech řízení pod body II., III. rozhodnutí jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Proto bylo rozhodnuto tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal dle § 60 odst. 7 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem

Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17.12.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.